

Chỗ Ngồi May Mắn.

Suốt gần một năm nay, nhà hàng của Dennis liên tục ế ẩm vì thời buổi kinh tế khó khăn sau cuộc khủng bố 9/11 đã làm chùn bước nhiều khách hàng. Nhà hàng của anh trước kia cũng đã có lúc khách đợi sắp hàng dài nhất trong khu shopping này, thế mà bây giờ thì cả chủ và thợ đều phải ngáp gió đập ruồi cho qua ngày tháng. Dennis đã ráng cầm cự hơn sáu tháng nay, mỗi tháng anh phải mượn nợ từ bạn bè, thân thuộc để trang trải tiền công cho thầy thợ, tiền thuê cửa hàng.

Nhưng tuần rồi anh bắt buộc phải tập hợp những người cộng tác của anh lại để thông báo cho biết là dịch vụ của nhà hàng sẽ phải tạm đình chỉ từ cuối tháng này. Anh đã cẩn thận cộng đi cộng lại sổ sách nhiều lần, mỗi tháng dịch vụ thương mại của anh đều vướng phải một số âm to tướng. Trương mục tiết kiệm dành cho ngày dưỡng lão cũng biến thành một chữ số Zero. Dennis bắt đầu cảm thấy tay của anh giá lạnh như thể anh là một tay chơi trong sòng bài đang đến lúc cùng đường mạt vận. Buộc lòng anh phải nghĩ đến quyết định sau cùng là: Hãy bán hết ngày hôm nay, có thể anh phải đóng cửa kể từ ngày mai, tức là hai tuần sớm hơn dự định.

Đã đến giờ ăn tối mà sao khách của nhà hàng đi đâu hết rồi? Ở một góc khuất của quán ăn chỉ có hai cha con nọ đang ngồi đợi thực phẩm dọn lên, đĩa nhỏ trông có vẻ nghịch ngợm, hết khua chén rồi lại gõ đĩa, người cha hình như có vẻ phiền muộn, không màng ngó ngang đến đứa con đang làm huyên náo khung cảnh yên lặng của nhà hàng vắng khách. Lúc đó, một người đàn ông ăn mặc sang trọng nhưng có gương mặt tái nhợt bước vào, Dennis chưa chat nghĩ thầm: *"Có thể đây là người khách cuối cùng của đêm nay mà cũng là người cuối cùng của nhà hàng mình chẳng? Hay là ta đặc biệt chiêu đãi để tạo cho người ta có một thiện cảm với mình. Sau này, dù mình không còn mở cửa, nhưng biết đâu hình ảnh nhà hàng mình sẽ để lại trong lòng ông ta một ấn tượng đẹp để!"* Người khách ngồi xuống gọi ngay một cốc rượu mạnh rồi mới bắt đầu lướt mắt qua tấm thực đơn đi tìm những món ăn đặc biệt nhất của tiệm Dennis. Không đợi ông gọi, Dennis tự động bước tới hơn hờ nói với ông ta:

- Chúc mừng khách quý, ngài đã chọn đúng một chỗ ngồi tốt nhất, may mắn nhất trong tiệm của chúng tôi, vì vậy đêm nay không những ngài được miễn phí chiêu đãi mà những món ăn của ngài lại là phần ăn của một VIP.

Người khách ngậy người nhìn Dennis một chặp rồi hỏi:

- Không ngờ tôi lại may mắn đến thế cơ à?

Dennis tiếp theo đó đã mang ra một phần ăn đặc biệt nhất trong tiệm anh để chiêu đãi người khách này. Đến món tráng miệng, thay vì chỉ một mẫu kem nhỏ thì anh mang ra một chiếc bánh ngọt hạng trung màu sắc rực rỡ và có nến thấp sáng giống như một chiếc bánh sinh nhật. Người khách lạ lúc này mới chịu nở một nụ cười tươi tắn.

Đưa trẻ bàn bên cạnh thấy chiếc bánh ngọt mang ra quá đẹp cũng ngậy người nhìn một chặp rồi nó vùi vính với cha:

- Ba à, con cũng muốn ăn chiếc bánh sinh nhật to như vậy đó.

Cha đưa bé nạt ngang:

- Cha con mình đâu có nhiều tiền để ăn những món đắt tiền như vậy đâu con?

Người khách may mắn thấy sự việc như vậy nên quay lại nói với Dennis:

- Đưa bé có vẻ thèm bánh ngọt, thôi thì anh hãy mang sự may mắn của tôi san sẻ với những người chung quanh của tôi vậy.

Dennis vâng lời chia cái bánh của ông làm đôi rồi mang nửa chiếc sang tặng cho cha con người khách ngồi bàn kế cận. Đứa bé hơn hờ đón nhận tặng vật và múc ăn ngon lành. Người cha của đứa bé thấy con mình vui nên ông cũng cảm kích bước sang bên này để cảm ơn ông khách tốt bụng.

Hai ông khách từ những câu xã giao thông thường rồi bắt đầu bước vào thăm hỏi nhau qua nghề nghiệp. Ông khách sang trọng tự giới thiệu ông tên là Kent, chủ nhân kiêm giám đốc một hãng thiết kế điện tử ở Thung Lũng Hoa Vàng (San Jose). Cơ sở của ông tuy còn rất nhỏ nhưng đã có những sản phẩm ăn khách bán chạy và bắt đầu có lời. Cha của đứa bé thì ghen ngào cho biết ông làm nghề địa ốc, nhưng tình hình kinh tế hiện

nay đã khiến cho những tay dealer mua bán nhà cửa như ông gần như khánh tận. Ông đã nhận được giấy báo của công ty bắt đầu cho ông nghỉ việc kể từ đầu tháng tới.

Kent, ông khách sang trọng ngẫm nghĩ một chặp rồi nói với người cha đưa bé:

- Công ty của tôi đang cần những người saleman có khả năng, hay là anh vào hãng của tôi tạm thời làm thử một thời gian xem có thích hợp hay không?

Cha đưa bé bất ngờ gặp được quý nhân thì mừng rỡ vô cùng, ông ta rối rít cảm ơn người khách lạ rồi họ trao đổi số phone và địa chỉ liên lạc ...

Qua đêm hôm đó, Dennis bỗng nhiên bỏ qua ý định dẹp tiệm, anh nghĩ còn nước thì còn tát chớ có sao đâu. Bắt đầu từ ngày hôm đó, mỗi ngày anh chọn một vị trí may mắn trong nhà hàng của anh để chiêu đãi miễn phí cho một vị thực khách với tất cả sự vinh hạnh đúng nghĩa.

Cái tin này được loan ra, thiên hạ ùn ùn kéo đến không ngớt. Người ta không chỉ muốn ăn miễn phí mà hình như ai nấy cũng muốn thử thời vận của họ xem có được là người may mắn trong đêm của nhà hàng nổi tiếng này hay không? Độc chiêu của Dennis bỗng nhiên hiệu nghiệm khiến nhà hàng của anh tức thì trở thành đồng khách nhất khu vực tuy rằng trong giai đoạn kinh tế khó khăn này.

Mấy năm trôi qua, ông Kent đã trở thành khách thường trực và là bạn thân của Dennis. Một đêm cuối tuần, khi đợt khách cuối cùng đã ra về, được dịp Kent mời Dennis một ly rượu mạnh, ông bỗng hỏi Dennis một câu như sau:

- Anh có biết cái đêm hôm đó khi đến tiệm của anh, tôi đang nghĩ ngợi và có dự định gì trong đầu hay không?

Dennis lắc đầu, Kent gật gù nói:

- Buổi chiều ngày hôm đó tôi nhận được email của nhà tôi, bà ta cho biết là không thể nào chịu đựng thêm được cái tính say mê công việc (workoholic) của tôi. Bà ta cho rằng dưới mắt tôi, bà ta không là gì cả, cho nên từ 6 tháng trước đó bà đã ngoại tình và hôm đó bà đã chính thức bỏ tôi để đi theo tiếng gọi của con tim. Tôi đã suy nghĩ cả một buổi chiều, ruột gan tôi rối tung lên. Đêm đó, trong đầu tôi dự định là sau khi ăn uống no say tôi sẽ trở về nhà để kết liễu sinh mạng của mình. Anh nên biết, cuộc đời tôi đã đi từ thành công này sang thành công khác, nhưng lúc đó tôi mới nhận ra là tôi đã thất bại hoàn toàn ngay từ bước đầu tiên. Kim tự tháp của tôi đã bị hỏng nền cho nên tôi chỉ còn cách là kết liễu sinh mạng của tôi thôi. Thế rồi tôi được anh chỉ cho một chỗ ngồi may mắn, tôi cảm thấy ngỡ ngàng và tưởng chừng như ông trời đang giở trò chiêm biếm tôi. Nhưng sau khi tôi mang nửa cái bánh tặng cho đưa bé, rồi mang một việc làm giúp cho cha đưa bé thì lúc đó tôi mới thấy là cuộc đời của tôi cũng còn có một chút xíu giá trị và hữu dụng. Cuộc đời tôi mới bắt đầu đứng lên từ lúc đó. Cho nên phải nói chính anh đã cứu lấy cuộc đời của tôi. Cám ơn Dennis, người bạn thân thiết của tôi.

Dennis cảm động ôm chầm lấy Kent, mắt anh cũng đoanh tròn ngẩn lệ, bây giờ anh mới hiểu ra, sự may mắn chỉ có thể đến với ta khi nào lòng ta mở rộng vị tha. Nếu như anh không nghĩ ra cách mang tặng một phần ăn miễn phí, thì có thể là cơ nghiệp của anh đã không có được như ngày hôm nay. Bản thân anh phải chăng cũng chính là một nhân vật may mắn nhất trong chuỗi cờ domino dài hàng đang xảy ra nhan nhản trên khắp quả địa cầu mà chúng ta đang cư ngụ.

(Phạm Huệ dịch)